

## Розділ 1

Чорний «лексус» звично повернув у тихий замський провулок і, рятуючись від шуму та задушливого пилу великого й безглузлого міста, одразу ж потрапив у розкішну тінь, що падає від яскраво-зелених дерев. Веніамін любив і водночас ненавидів це місто з його вічним гамом і метушнею. Так вийшло, що тут він проводив основну частину свого життя, з головою поринаючи в роботу; тут були казино та мережа ігрових автоматів, завдяки яким він отримував добрий прибуток.

Веніамін із раннього дитинства знав, що таке гроші, точніше, як це, коли їх немає. Він виріс у дитячому будинку й зараз із легкою зневагою спостерігав за тим, як ігромани з очима, що несамовито горять від азарту, постійно збільшують його банківський рахунок. Маючи велике казино майже в самому центрі мегаполіса та безліч гральних автоматів, розкиданих по маленьких і великих залах, Веніамін сам жодного разу не сів за стіл. Це був його принцип, і він, як ділова, наполеглива й цілеспрямована

людина, завжди його дотримувався. Коли Веніамін навідріз відмовлявся покрутити за келихом пива рулетку хоча б заради інтересу, з нього жартували колеги з бізнесу.

— Боїшся втратити свої кровні, Веніаміне Сергійовичу? — почув він одного разу нібито ненароком кинуту іронічну фразу.

Її вимовив його приятель, що сидів за ігровим столом. Веніамін лише глянув на нього зверху. Що поробиш? Іноді й друзі можуть зачепити.

Він був надзвичайно самолюбний, і почуте неприємно різонуло його слух. Веніамін стримав емоції, почекав, поки в душі вщухне шторм, повагом зробив ковток холодного пива з білою шапкою піни і, подарувавши приємну усмішку гравцям, що зазмерли в очікуванні відповіді, дістав із бокової кишені піджака важкий стос зелених купюр й акуратно поклав його на стіл. Веніамін був небідною людиною, але до грошей завжди ставився дбайливо.

— Зіграйте, хлопці, без мене, — сказав він спокійним голосом і знову невинно всміхнувся.

Потім, зробивши ще кілька ковтків пива, Веніамін неквапливо поправив дорогу краватку в синю смужку й пішов, пославшись на невідкладні справи. Отже, він ясно дав зрозуміти, що не належить до численної когорти гравців. Його проводили мовчанням — Веніаміна не лише поважали, а й побоювалися. Банальну життєву істину: для того, щоб тебе

поважали, треба, щоб тебе побоювалися, — він засвоїв ще в ранньому віці, коли жив у дитбудинку, де кожен день був схожим на випробування.

Веніамін любив свій просторий особняк, який привітно дивився на нього відчиненим навстіж балконним вікном на третьому поверсі. Вдома на чоловіка чекала дружина Надя. Надійка, Надієчка, його сонечко. Він був старший за неї на шістнадцять років, але ніколи цього не відчував. Веніамін знав Надю майже дев'ятнадцять років, і за цей час вони жодного разу не посварилися, на відміну від багатьох подружніх пар, які були разом довгий час. Веніамін усвідомлював, що все це завдяки його синьоокому диву.

Він стомлено сів на шезлонг і задивився на Надійку. Думаючи про щось своє, вона ходила між струмочками, що стікали по круглих камінчиках і тихо дзюркотіли. Довгі, бездоганної форми ноги, що виглядали з-під короткої джинсової спідниці, були схожі на витвір мистецтва. Трохи подовжене засмагле обличчя з точеними вилицями, тонким, прямим, аристократичним носом і гарними, пухкими, як у примхливої дитини, губами обрамляло довге, майже до пояса, світле від природи волосся. Як і раніше, не помічаючи Веніаміна, Надія підійшла до одного із струмків і підставила під струмінь води тонку руку. В іншій руці жінка тримала маленького пухнастого звірка — свою улюбленицю, сріблясто-чорну шиншилу. По тому, як вона притискала до

себе звірка, Веніамін здогадався, що Надійка чимось стурбована чи засмучена.

Він любив непомітно спостерігати за дружиною. Її рухи були витонченими та плавними. Йому подобалося дивитися, як Надійка підводить голову, відкидаючи назад пишне волосся, як граціозно ходить, рівно тримаючи спину. Веніамін насолоджувався, дивлячись на те, як вона клопочеться по дому, як стурбовано хмурить брови, як гнів на її обличчі змінюється сяючою усмішкою. Але найбільше він любив дивитися їй в очі. Вони були великі, виразні, широко відкриті, наче здивовані побаченням. А ще вони були незвичайного кольору — чи то морської хвилі, чи то чистого весняного неба. У цих ясных очах, які не вмiли брехати, сяяли зірки, коли Надія сміялася, або купчилися темні хмари, коли вона засмучувалася. А під час любовної близькості в них можна було потонути.

Веніамін досі не знав, любить його Надя чи ні. Він і не хотів знати правду, боячись зрозуміти, що дружина живе з ним лише з почуття вдячності за свій порятунок. Але в той же час Веніаміну була неприємна ця недомовленість між ними, тому він намагався не зациклюватися на своїх переживаннях, а просто насолоджувався життям, доки була така можливість. Він не боявся залишитися сам, бо вже знав, що таке самотність. Колись на самому початку літа мати народила його в дубовому лісі та залишила

там. Веніаміна знайшла якась старенька, вона ж попросила дати йому прізвище Дубровін. Минув деякий час, і він звик ні на кого не сподіватися й до кінця нікому не довіряти. Так було доти, доки він не знайшов Надю — у буквальному значенні цього слова. Чоловік про себе всміхнувся, згадавши ті далекі дні. Таких, як він, дівчата тоді самі наполегливо шукали. Та що там шукали? Влаштували справжнє полювання на хлопців у малинових піджаках, на білих «мерседесах», з важкими золотими ланцюгами на грудях. А він сам знайшов Надійку прямо на дорозі — зупинив свій «мерс», щоб допомогти їй, як він тоді думав, а виявилось, щоб зв'язати з нею своє життя...

— Веня? — вивів його із задуми голос дружини. — Коли ти прийшов? Я не чула...

Вона наблизилася до нього легкою ходою, звично торкнулася м'якими вологими губами його щоки. Веніамін зазирнув їй у вічі й не побачив звичних іскор. Це означало, що Надійка чимось засмучена.

— Іди до мене, Надієчко, — сказав він і простягнув до неї руки.

Надія, як слухняна дитина, присіла на коліна до чоловіка й обвила руками його шию. Від запаху її тіла, схожого на аромат екзотичної квітки, від легкого дотику її пухнастого волосся до його щоки у Веніаміна зашуміло у вухах; у голові закружляло, наче він пригубив витриманого вина.

— Анекдот про блондинку розповісти? — спитав чоловік, щоб побачити на обличчі дружини усмішку: він шалено любив, коли вона всміхалася.

Надя мовчки кивнула головою.

— Зупиняє дайшник білявку й запитує: «Чому у вас машина без номерів?» А блондинка йому: «Ну що ви?! Я знаю номери напам'ять!»

— Це не про мене, — засміялася жінка. — Я, зауваж, навпаки, їжджу з номерами, але напам'ять їх не знаю.

Пестячи дружину поглядом, Веніамін глянув у її променисті, напрочуд гарні очі.

— А я й не сказав, що анекдот про тебе, — усміхнувся він.

— Я хоч і білявка, та натяк зрозуміла. — На обличчі в Надії з'явилася ангельська усмішка.

— Які натяки? Ти найрозумніша блондинка на всій земній кулі! Навіть роман написала...

— Я писала його цілий рік, — перебила чоловіка Надя, і її очі похмурили.

— Яка різниця скільки?!

— А потім жодне видавництво не ризикнуло його надрукувати, — продовжила вона.

— Бо там сидять безголові, тупі редактори.

— Так, одна я така розумна, а всі навколо тупі. Довелося видати книгу власним коштом. А для чого? Щоб побачити на глянцевої обкладинці свою «люб'язно надану видавництву» фотографію? Чи для того,

щоб ці книги цілий рік пролежали мертвим вантажем на полицях, а потім, піднявши стовп пилу, перекочували до пункту прийому макулатури?

— Ну, ти перегинаєш палицю... Навіть якщо твоя перша книга не розійдеться на «ура», це ще не означає, що вона погана. Популярність приходить не одразу. До того ж ми можемо дозволити собі добру рекламу, можемо розкрутити твій роман, замовити рецензії та опублікувати їх у газетах і журналах. Адже це твій перший твір, проба пера...

— Венку, любий, — Надя сумно всміхнулася, — це не проба пера. Це була моя безглузда примха. Тільки сьогодні, побачивши в себе на столі вже видану книгу, я зрозуміла, наскільки вона нецікава, починаючи з безглуздої назви «Незабутнє спекотне літо» і до останнього рядка: «Вона ніколи не забуде його пристрасне тіло та жадібні губи». Література, напевно, почервоніла як варений рак, коли на світ з'явився цей «шедевр». — У голосі Наді пролунала сумна іронія.

— Може, ти перебільшуєш? На мою думку, ти надто самокритична. — Веніаміну дуже хотілося хоч якось утішити дружину.

— Ні, Веню, я просто тверезо дивлюся на свої здібності, — зітхнула Надія. — І чому в мене тільки зараз розкрились очі?

— Немає нічого страшного в тому, що ти не досягнеш визнання на літературній ниві, адже у тебе є багато інших переваг.